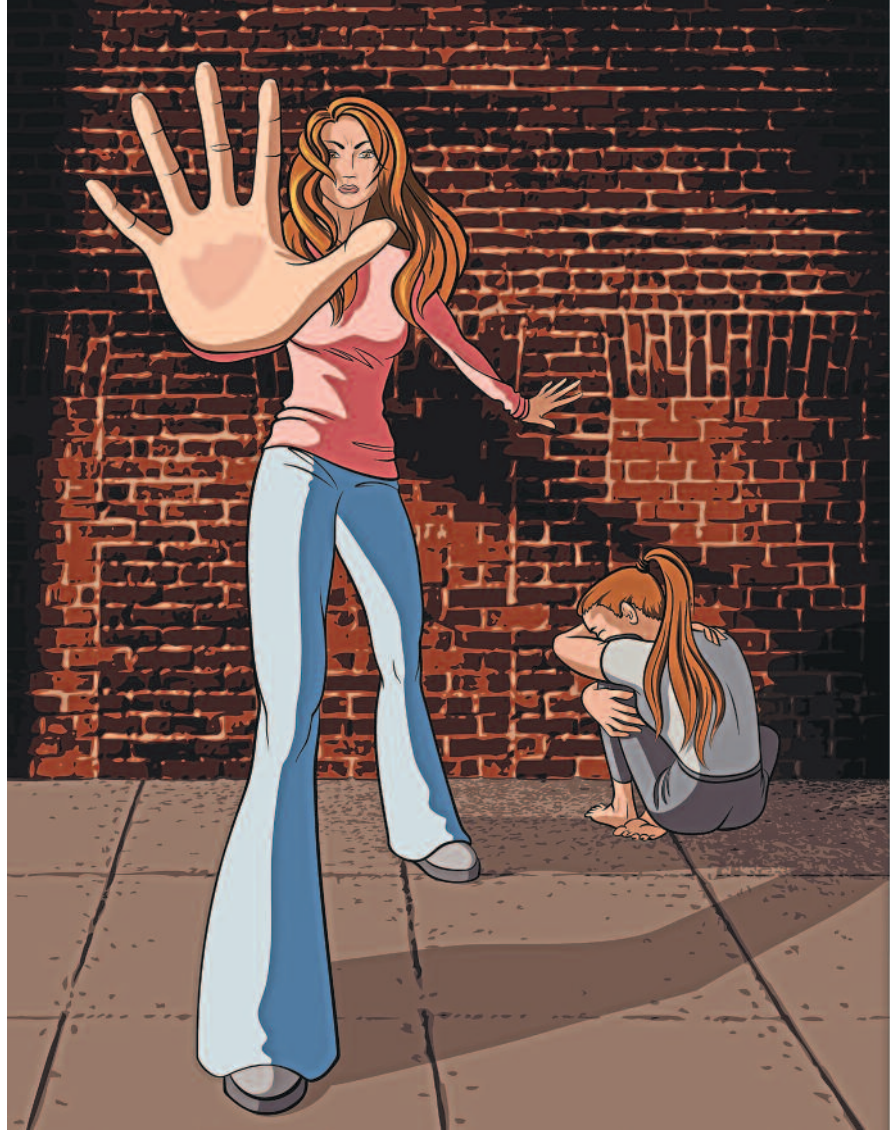


ಹೊರಗಿನ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತೆ ಅರುಹುವ ಅಲೆ ಶುರುವಾದಾಗಲೂ ಹೀಗೇ ಆಯಿತು. 'ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಎಲೀಟ್ ಮಹಿಳೆಯರು ಮಾತ್ರವೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಡ ಮಹಿಳೆಯ, ದಮನಿತ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮಹಿಳೆಯರ ಧ್ವನಿಯೇ ಇಲ್ಲ' ಎಂಬೆಲ್ಲಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಬಂದು ಕೆಲಸದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಲೈಂಗಿಕ ಕಿರುಕುಳ ಮತ್ತು ದೌರ್ಜನ್ಯದ ಧ್ವನಿಗಳು ಪೂರ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಂತುಹೋಗುವಂತಾಯಿತು. ನಿಜ, ಇದು ಶುರುವಾದದ್ದು ಮಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಂದ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರಿಂದ. ಅವರು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬರೆಯಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದವರಾದ್ದರಿಂದ ತಮಗೆ ಆದ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋದರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಎಷ್ಟು ಜಾಣತನದಿಂದ ಮೌನವಾಗಿಸಲಾಯಿತು, ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಲಾಯಿತು ಎನ್ನುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಬೇರೆ ಯಾವ ಆಂದೋಲನವೂ ಇಷ್ಟು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲ ಹಂತದಲ್ಲೇ ಎದುರಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಅದನ್ನು ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸಿದ ಲಾಭ ಆದದ್ದು ಗಂಡು ಜಗತ್ತಿಗೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಹಿರಂಗಕ್ಕೆ ತಂದು ಅದಕ್ಕೊಂದು ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.

ದಮನಿತ ಮಹಿಳೆಯರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ಒಂದು ಆಂದೋಲನದ ಲಾಭ ಕಾನೂನು ಕಾಯ್ದೆಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಕ್ಕೂ ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವ ಅಂಶ ಹಾಗೇ ಮರೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅರ್ಬನ್ ರೇಪ್ಸ್ ಅಥವಾ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಿಗೆ ಯಾಕೆಷ್ಟು 'ಪ್ರಚಾರ' ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಹಲವಾರಿವೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಇವು ರಿಪೋರ್ಟ್ ಆಗುತ್ತವೆ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಬಹುತೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಯಲಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಆಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ನಾಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆತಂಕ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಭಾರತವೊಂದರಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ ಎಂದು 'ನ್ಯೂಷನಲ್ ಕ್ರೈಮ್ ರೆಕಾರ್ಡ್ಸ್ ಬ್ಯೂರೋ' ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ನಗರ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಆಳವಾದ ಅನುಭವ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಬಲ ಬಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರ ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಭಾರೀ ನಿರಾಸೆ ಆಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದ ಯುವಕರು-ಯುವತಿಯರು ಬದುಕನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಒದ್ದಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿನ ಗತಿಯೇನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ



ಸುಧಾರಿಸಬಹುದು, ಆದರೆ ಬೇರೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬೃಹದಾಕಾರ ತಳೆದು ಹೆದರಿಸುತ್ತವೆ. ಯುವತಿಯರು ಚಿಪ್ಪಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರೆ ಯುವಕರು ಅಡ್ಡ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಲೈಂಗಿಕತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು, ತಮ್ಮ 'ಗಂಡಸುತನ'ವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ 'ಆಂಗ್ಲಿಯಾ ರಸ್ತೆ' ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಮಿನಾಲಜಿ ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮಿತಾ ಪಾಂಡೆ ಎನ್ನುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ, ಅಪರಾಧ ಸಾಬೀತಾದ ಸುಮಾರು ನೂರು ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳನ್ನು ತಿಹಾರ್ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಇದು ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ 'ನಿರ್ಭಯಾ' ಪ್ರಕರಣದ ನಂತರ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ ಪೈಲಟ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟಿನ ಫಲವಾಗಿ ಶುರುವಾಗಿದ್ದ ಸಂಶೋಧನೆ ಆಗಿತ್ತು.

“ಪ್ರತೀ ಭೇಟಿಯ ನಂತರ ನನಗೆ ಬಹಳ ಗಾಬರಿ ಆಗುವಂಥ ವಿಷಯಗಳು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದು ಪದೇ ಪದೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಆಘಾತ. ಇವರು ಅಪರಾಧದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಇರದ ಜನಗಳು. ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಎನ್ನುವ ಅರಿವು ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಇದು ಹುಡುಗಿಯದ್ದೇ ತಪ್ಪು ಎಂಬ ಬಲವಾದ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ಹಾಗಂತ ಅವರು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ. ಎಂಥಾ ಸಂದಿಗ್ಧ ನನಗೆ! ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅಯ್ಯೋ ಇವರಿಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂದು ನಾನೇ ಹಳಹಳಿಸುವಂತೆ ಮಾತನಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರ ಅರಿವಿನ ಕೊರತೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು” ಎಂದು ಸಂದರ್ಶನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಮಧುಮಿತಾ ಹೇಳಿದ್ದರು.